

Breng me zijn hoofd

‘Ik wil het hoofd van Zod. Breng het me!’

Mel Zilvermaan snauwt als een mens.

Maar de prins is een elf. Dat zag Pip

Zonnedauw meteen.

Het gezicht van de elf staat zo boos. Hij lijkt

wel een mens.

Mag Pip dat denken van de prins?

Of is dat dan onaardig tegen mensen?

Misschien is het wel onaardig tegen allebei.

Maar dat is niet erg. Mensen en elfen zijn ook niet aardig voor hem.

Pip weet hoe anderen hem zien.

Hij is een halfbloed. Half mens, half elf.

Dus: een vreetzak. Een mafkees.

Een halfbloed telt niet mee.

Om een halfbloed kun je lachen.

Zo denken mensen.

En zo denken elfen ook.

Maar Pip vindt dat niet erg.

Voor zijn werk is het juist handig.

‘Zijn hoofd eraf halen ...,’ zegt Pip. ‘Hm, dat is niet eenvoudig.’

Hij wiebelt op de hoge stoel.

Hij kan met zijn laarzen niet goed bij de vloer.

Hij trekt zijn voeten onder zijn billen. Dat zit wel lekker.

De prins kijkt bezorgd. Zijn stoel is van dure zijden stof. En de laarzen van Pip zitten vol modder.

‘Jij bent toch huurmoordenaar?’, vraagt hij.

‘Dus dat hoofd is jouw probleem.’

‘Oké dan.’ Pip knikt.

Hij denkt aan zijn loon: tweehonderd goudstukken. Daar kan hij goed van leven.

‘De ene helft wil ik nu,’ zegt Pip. ‘Honderd goudstukken vooruit. De andere honderd wanneer ik het hoofd breng.’

Zilvermaan knijpt zijn ogen dicht.

Hij zegt niks.

Pip ziet wat hij denkt: onderweg kan Pip vermoord worden.

Dan is Zilvermaan honderd goudstukken kwijt.

En heeft hij nog geen wraak.

‘Ik dacht iets anders,’ zegt Zilvermaan.

‘Je krijgt alles in één keer.

Als je terugkomt met het hoofd van Zod.’

‘Fout gedacht.’ Pip springt van de stoel.

Hij loopt naar de deur.

‘Ik kom er wel uit, hoor,’ zegt hij.

‘NEE!’

Stemmen van elfen klinken altijd heel bijzonder. Alsof ze zingen.

Maar nu klinkt de stem van Zilvermaan anders.

Als een kat waar iemand op trapt.

‘Wacht!’

Pip glimlacht. Niemand is brutaal tegen de prins. Zilvermaan is dit niet gewend.

Zeker niet van een harig ventje als Pip.

‘Goed dan,’ zegt Zilvermaan.

‘Je krijgt de helft nu.’

‘Dank u wel,’ zegt Pip vriendelijk.

Dat belooft ik

Pip krijgt een briefje van Zilvermaan.
Daarmee kan hij het goud halen bij de kassier.
Kan hij de elf vertrouwen?
Pip maakt een grapje.
‘Goudstukken worden soms gewone blaadjes.
Als de zon opkomt ...’
‘Dat is sprookjesgoud,’ zegt Zilvermaan.
‘Dat gebeurt niet met ons goud.
En ook al had ik sprookjesgoud. Ik zou het jou
niet geven. Liegen tegen een moordenaar ...
Ik ben toch niet gek?’
‘Gelukkig.’ Pip stopt het briefje in zijn
geldbuidel.

‘Moet ik verder nog iets weten?’ vraagt Pip.
‘Hoezo?’, zegt Zilvermaan.
Bij zijn kaak trilt een zenuw.
‘Jouw taak is toch duidelijk? Ik wil het hoofd
van Zod. Jij gaat het mij brengen.
Wat wil je nog meer weten?’
‘Nou,’ zegt Pip langzaam, ‘uw zus is verdwenen.
Maar haar lijk is nooit gevonden.
Als zij nog leeft ..., als ze nog in het kamp is ...’

'Ariella is dood,' zegt Zilvermaan hard.
'Zij is vermoord door de orken van Zod.
Ik wil wraak. Breng me zijn hoofd!
Beloof het!'
Pip knikt.
'Dat beloof ik,' zegt hij.

Waar is Kris?

Pip loopt door de straten met het goud
in zijn zak.

Fennis is een grote havenstad.

Dag en nacht is het er druk.

Overall lopen vreemde types.

Maar Pip is niet bang.

Hij houdt van zijn stad. Hij voelt zich er thuis.

Pip is als elke halfbloed met geld.

Hij gaat naar een eethuis.

Hij wil bier en eten.

Maar Pip wil ook nog iets anders.

Hij zoekt iemand.

In het eethuis is het vol.

Er komen vooral mensen.

Pip loopt naar achteren.

In een stille hoek zit een jonge man.

Groot lichaam, rood haar.

Lange jas met wijde mouwen. Een tovenaar.

Voor hem staat een bord vol eten.

In zijn hand heeft hij een kan bier.

Hij kijkt naar de serveerster.
Het eethuis is vol.
Iedereen roept haar.
Maar zij kijkt alleen naar de tovenaar.
Uit de tafel springen sterretjes.
Paarse, rode en gele vonken.
De tovenaar fluistert iets tegen de serveerster.
Ze wordt rood en giechelt.
Dan veegt hij de sterretjes van tafel.

‘Pip!’ De tovenaar kijkt op en lacht.
‘Ga zitten! Wat neem jij?’
‘Hetzelfde als jij, Kris.’
Pip schuift naast hem op de bank.
‘Goede keus.’
Kris kijkt naar de volle geldbuidel van Pip.
‘Ik lust ook nog wel wat.’

‘Wat kan ik voor je doen?’
‘Ik heb een tovermiddel nodig,’ zegt Pip.
‘Zoiets als de Mantel van Schaduw. Om me te beschermen. En wat geluid tegenhoudt.’
‘Geen probleem.’ Kris kluift een kippenpoot af.
‘Maar vertel eens. Jij komt altijd overal binnen. Jij loopt door elke muur. Zonder hulp.

Wat is je plan?

Door een heel leger heen sluipen?

Hij lacht om zijn eigen grap.

Pip lacht ook.

‘Zoiets, ja,’ zegt hij. En hij begint te eten.

Waarom wil hij wraak?

De volgende morgen gaat Pip naar de haven.
Er liggen schepen uit alle 24 koninkrijken.
Hier begint of eindigt hun reis.
Sylvanië is ver weg. Pip haat varen.
Maar de wegen zijn niet veilig.
Als Pip moet reizen, kiest hij voor het water.
Hij zoekt een schip dat hij kent.
Beleefd vraagt hij de weg.

Zo komt hij op een rustige kade.
Daar ligt de Waternimf.
Het schip deint zacht op het water.
Met dikke kabels ligt het vast aan de wal.
Orken halen het schip leeg.
Een man met een muts heeft de leiding.

Pip is blij. Hij heeft eerder met dit schip
gevaren.
Hij kent kapitein Kasja goed.
Zij is een elf. Maar dan een aardige.
Pip hoopt dat hij met haar mee kan.
En misschien weet ze van Ariella Zilvermaan.
Is de prinses echt dood?

‘Pip Zonnedauw!’ Kasja kijkt op van de boot.
Ze spuugt in het water. Sap van de blaadjes
tabak in haar mond.

Ze gaat door met kauwen.

‘Waar kom je voor?’

‘Een lift naar Sylvania. Ga je daarheen?’

En zo niet, heb heb je zin in ontbijt?’

‘Ik ga naar Sylvania.’ De kapitein lacht.

Haar tanden zijn bruin gevlekt.

Ze spuugt nog een keer in het water.

Kasja vaart al jaren. Wind en water hebben
haar huid ruw gemaakt.

Ze lijkt een lange mensenvrouw.

Maar wie goed kijkt, ziet haar puntige oren.

En hoe mooi ze beweegt.

‘Maar een ontbijt lust ik ook wel,’ zegt ze.

Opeens brult Kasja keihard: ‘Lukas!

Ik ga aan wal!’

Van schrik vliegen de meeuwen weg.

De hele bemanning draait zich om.

De eerste stuurman zwaait naar haar.

‘Veel plezier, kapitein,’ zegt hij tegen Kasja.

Hij knikt beleefd naar Pip.

Kasja stapt op de loopplank.

Ze lacht naar Pip.

‘Niks voor jou, zo’n laat ontbijt.’

‘Ach, een tweede ontbijt gaat er best in,’

zegt Pip.

Hij neemt haar mee naar het Meeuwennest.

Het enige café met een goede kok.

‘Wat weet jij van Mel Zilvermaan?’, vraagt hij.

Kasja kijkt verbaasd.

‘Prins van Sylvanië. Sinds zijn zus dood is.

Tenminste ... áls zij dood is.’

‘Zilvermaan zegt van wel,’ antwoordt Pip.

Ze lopen het café in.

‘Natuurlijk.’ Kasja gaat aan een tafel zitten.

‘Hij zit op haar troon.

Als de prinses terugkomt, moet hij eraf.

Haar dood komt hem goed uit.’

Pip bestelt twee porties haring.

Een voor hem en een voor Kasja.

‘Houdt het volk dan niet van Zilvermaan?’
vraagt hij.

‘Dat klopt, Pip,’ zegt ze met haar mond vol.

‘Het Drakenbos zit vol met rebellen.

Zilvermaan kan ze niet aan.
Het worden er steeds meer.
En ze krijgen hulp van de boeren.'

'Helpen de boeren dan orken?,'
vraagt Pip verbaasd.
'De rebellen zijn niet allemaal orken,'
zegt Kasja. 'Er zijn ook mensen bij.
En een stel dwergen.'

Pip kijkt naar Kasja. Zij is een elf, net als
de prins. Maar zij denkt heel anders.

Kasja schuift haar bord opzij. 'Zilvermaan
regeert op een ouderwetse manier,' zegt ze.
'Hoezo?,' vraagt Pip.
'Hij vindt zijn eigen volk belangrijker dan
andere volken.
Elfen staan het hoogst. Dan komt er een hele
tijd niets. En dan krijg je de mensen, orken en
dwergen. Die zijn nog minder dan dieren.
Zo denkt hij.'
Haar stem wordt laag.
'Zelfs sommige elfen zijn tegen hem.
Ze brengen de rebellen eten.'

En ze wijzen soldaten van Zilvermaan de
verkeerde kant op. Wat denk je daarvan?’

Pip denkt aan Zilvermaan.

De dood van zijn zus komt hem goed uit.

Toch wil hij de moordenaar straffen.

Daar heeft hij veel voor over. Tweehonderd
goudstukken is een dure wraak.